Ερώτηση:

Καλησπέρα σας. Αντιμετωπίζω μερικά σοβαρά προβλήματα με το σκύλο μου και θα ήθελα αν μπορείτε να μου δώσετε μερικές συμβουλές μήπως καταφέρω μια πιο όμορφη συμβίωση μαζί του.

Για αρχή να σας δώσω πληροφορίες σχετικά με τον μικρό. Το όνομα του είναι Δίας, είναι Γερμανικός Ποιμενικός 3 ετών πλέον με πρόβλημα δυσπλασίας. Τον Δία τον έχω από 2μιση μηνών, τον αγόρασα από pet shop και όχι από εκτροφέα. Πέρασε εκπαίδευση όταν ήταν 5 μηνών, η εκπαίδευσή του κράτησε 2 μήνες, τον πρώτο μήνα τον πήγαινα 3-4 φορές στο εκπαιδευτικό κέντρο και τον έπαιρνα πάλι στο σπίτι για να συνεχίσουμε τις ασκήσεις μας εκεί γιατί είχα διαβάσει πως αυτός είναι ο πιο σωστός τρόπος εκπαίδευσης. Ένας μήνας πέρασε και δεν είχα καταφέρει να κάνω μαζί του καμία άσκηση στο σπίτι αφού κάθε φορά που προσπαθούσα εκείνος μου δάγκωνε τα παπούτσια για να μην μπορώ να περπατήσω είτε έμπαινε μπροστά μου είτε απλά έκανε πως δεν με άκουγε, είτε όταν του έλεγα την εντολή την έκανε στα γρήγορα και μετά έκανε ότι ήθελε εκείνος, ένα παράδειγμα, του λέω "έξω" πηγαίνει έξω και μετά μπαίνει πάλι μέσα, ή του λέω κάτω εκείνος κάθεται και σηκώνεται πάλι αμέσως,ενώ όσο βρισκόμασταν στον εκπαιδευτή έκανε όλες τις ασκήσεις του σωστά και χωρίς κανένα πρόβλημα. Συμφωνήσαμε λοιπόν με τον εκπαιδευτή να τον αφήσω ένα μήνα στο εκπαιδευτικό κέντρο χωρίς να με βλέπει καθόλου. Πήγαινα 3 φορές την εβδομάδα και τους κοίταζα από το παράθυρο για να βλέπω πως τα πάνε και διαπίστωσα ότι ο Δίας είχε γίνει άλλο σκυλί. Την ημέρα λοιπόν που εμφανίστηκα για να τον πάρω και να κάνουμε μαζί τις ασκήσεις ήταν σαν να μην πέρασε μια μέρα, μαζί μου δεν έκανε τίποτα, όταν πάλι τον πήγα πίσω στον εκπαιδευτή ήταν ένα αγγελούδι ενώ στο σπίτι είναι ατίθασος και ανυπάκουος. Στην εκπαίδευση χρησιμοποιήσαμε από την πρώτη εβδομάδα πνίχτη και μετά από μια εβδομάδα ακόμα του βάλανε καρφιά τα οποία όσο και αν δεν μ'αρέσει τα χρησιμοποιώ ακόμα γιατί χωρίς αυτά δεν μπορώ να τον βγάλω βόλτα χωρίς να μου φύγει. Δυστυχώς δεν έχω πλέον μεταφορικό μέσο για να τον πηγαινοφέρνω σε κάποιον εκπαιδευτή όπως ούτε και χρήματα για να περάσει μια δεύτερη εκπαίδευση, γι' αυτό προσπαθώ να βρω όσο περισσότερες πληροφορίες μπορώ από το internet. Ξέρω πως αυτό δεν είναι αρκετό καθώς εγώ δεν είμαι εκπαιδεύτρια, δεν έχω τις γνώσεις αλλά έχω την όρεξη.

Εγώ είμαι 21 χρονών, άνεργη πλέον και μένω σε διαμέρισμα με μεγάλο μπαλκόνι με το αγόρι μου και τον Δία. Το σκυλί το έχω αναλάβει εξ' ολοκλήρου εγώ από τότε που τον αγόρασα. Και την εκπαίδευση και τον γιατρό του και τον καλλωπισμό του.Ο χώρος του Δία είναι όλο το σπίτι, δεν του έχω ορίσει την γωνιά του ή το μέρος για την ανάγκη του. Τον βγάζουμε βόλτα 2 φορές την ημέρα κάποιες φορές μία μόνο γιατί έχω ένα πρόβλημα με τη

μέση μου και δεν μπορώ να τον βγάλω βόλτα αφού στο τέλος θα καταλήξει σε αγώνα δρόμου, έτσι θα τα κάνει στο μπαλκόνι.

Με τον Δία το αρχικό πρόβλημα είναι ότι δεν έχω βρει τρόπο να επικοινωνήσω μαζί του, δεν καταλαβαίνει πότε είμαι στεναχωρημένη ή πότε βρίσκομαι σε ενδεχόμενο κίνδυνο όταν είμαστε στη βόλτα. Περνάει ένα μόνιμο άγχος και φόβο, τρέμει όλη μέρα, όταν είναι να πάμε βόλτα, όταν παίζουμε, όταν είναι να του βάλω φαΐ, όταν βλέπει γάτες ή σκύλους, όταν έχουμε επισκέπτες στο σπίτι, όταν τον μαλώνω..... συνέχεια.

Ο Δίας είναι ένα σκυλί με αυταρχικό χαρακτήρα, θέλει να είναι εκείνος ο αρχηγός όποτε έχουμε μάχη για το πάνω χέρι κάθε μέρα, κλαίει πολύ όταν φεύγουμε από το σπίτι, είναι άγριος με άλλα σκυλιά ή γάτες, ακόμα δεν τον έχουμε καταφέρει να παίξει με άλλο σκυλί καθώς ενώ κουνάει την ουρά του σαν παλαβός όταν βλέπει άλλο σκύλο όταν τον πλησιάσει προσπαθεί να το δαγκώσει, μερικά πιο νεαρά σε ηλικία τον φοβούνται καθώς είναι πολύ απότομος με τις κινήσεις του και πολύ γρήγορος, προσπαθεί να τα κάνει όλα μαζί, με ένα ημίαιμο λυκόσκυλο που τον βάλαμε να "παίξει" όταν ήταν πιο μικρός το ποδοπάτησε και το σκυλάκι έφυγε κλαίγοντας. Επίσης είναι και κροτοφοβικός.

Όταν είναι να λείψω από το σπίτι σπέρνει τον πανικό, γαβγίζει, κλαίει, χοροπηδάει, τρέμει ολόκληρος. Στην αρχή σκέφτηκα ότι ίσως το κάνει αυτό επειδή με βλέπει από το μπαλκόνι την ώρα που έφευγα οπότε μετά τον άφηνα μέσα στο σπίτι με φως και τηλεόραση ανοιχτά και το καλοκαίρι και με το κλιματιστικό, όμως το πρόβλημα δεν λύθηκε, τις πρώτες φορές που τον άφησα μέσα μάλλον δεν κατάλαβε ότι θα έφευγα γιατί συνήθιζα να τον βγάζω στο μπαλκόνι αλλά μετά από την 5η- 6η φορά όταν άκουγε την εξώπορτα άρχιζε πάλι το κλάμα και το γάβγισμα.

Όταν έρχονται φίλοι στο σπίτι συνηθίζει να πηδάει πάνω τους και δεν σταματάει να τους μυρίζει όση ώρα και αν καθίσουν στο σπίτι. Πότε δεν έχει αγριέψει σε άνθρωπο. Μόνο τους γλύφει και τους κουνάει την ουρά είτε τους έχει ξαναδεί είτε όχι.

Όσο είμαστε μόνοι μας στο σπίτι δεν μπορώ να παίξω μαζί του χωρίς να πέσει πάνω σε πόρτες ή έπιπλα, ή χωρίς να καταλήξουμε στο τέλος να μας δαγκώνει για παιχνίδι. Επίσης, δεν μπορώ να τον χαϊδέψω καθόλου γιατί κάθε φορά που βάζω το χέρι μου πάνω του κουνιέται ολόκληρος και κάνει νευρικά πράγματα όπως να σηκώνει το κεφάλι του όταν πάω να τον χαϊδέψω εκεί ή μου δίνει συνέχεια το πόδι του ή ενώ είναι ξάπλα και πάω να τον χαϊδέψω σηκώνεται και με ρίχνει κάτω.

Όταν πάμε βόλτα εκεί είναι το μέγιστο μαρτύριο. Μόλις πλησιάζω στο σπίτι εκεί που έχω το λουρί αρχίζει να γαβγίζει να κλαίει να χοροπηδάει να τρέχει μέσα στο σπίτι. Περιμένω μέχρι να ηρεμήσει για να του περάσω το λουρί. Όσο κάνει τις παλαβομάρες του δεν κουνιέμαι καθόλου και του λέω "ήρεμος", μετά από 3-4 λεπτά και αφού το έχω πει άλλες 5 φόρες κάθεται κάτω αλλά κλαίγοντας, εκεί περιμένω και άλλο μέχρι που σταματάει το κλάμα, τότε μόλις κάνω ένα βήμα να τον πλησιάσω αρχίζει πάλι τα ίδια, σηκώνεται τρέχει κλαίει και εγώ περιμένω πάλι. Αυτό γίνεται κανά 20λεπτο μέχρι που έχουμε φτάσει στο σημείο που είναι να ανοίξω την πόρτα για να βγούμε έξω. Εκεί κάθομαι άλλα 5 λεπτά μέχρι να το ν κάνω να πάει από πίσω μου για να μην βγει εκείνος πρώτος και με τραβήξει και κουτουλήσω πάλι στο δοκάρι τις πόρτας όπως παλιά. Μόλις βγούμε από την πόρτα του διαμερίσματος μέχρι να φτάσουμε στην πόρτα τις εισόδου περιμένω άλλα 5 λεπτά μέχρι να ηρεμήσει και μετά στην εξώπορτα άλλα τόσα. Αλλά μόλις βγούμε και από εκεί το έχω χάσει το παιχνίδι, πλέον δεν υπάρχω εγώ, μόνο ο Δίας και τα ερεθίσματα που παίρνει. Κουνάει το κεφάλι αριστερά δεξιά συνέχεια, κατουράει και περπατάει ταυτόχρονα για να προλάβει να πάει και πιο κάτω, προχωράει αριστερά δεξιά συνέχεια και πέφτει πάνω μου η πάνω σε αμάξια γιατί κοιτάει οποτεδήποτε αλλού εκτός από εκεί που πατάει, κοιτάει κάτω από αμάξια για να βρει γάτες και αν καταφέρει και βρει τότε αρχίζει και με τραβάει με όλη του τη δύναμη. Προσπαθώ να πηγαίνω κοντά σε κάγκελα ώστε άμα δει γάτα να προλάβω να βάλω να λουρί του μέσα σε κάγκελο για να μην τραβάει εμένα. Δεν ακούει εντολές, δεν ακούσει ούτε το όνομά του, είναι σαν να μην υπάρχω είναι σαν να χάνει το μυαλό του εκείνη την ώρα, θολώνει τελείως. Μου έχει φύγει από τα χέρια πολλές φορές και δυστυχώς δεν είναι από τα σκυλιά που θα γυρίσουν πίσω. Συνήθως τρέχω από πίσω του και τον προλαβαίνω αν η γάτα χωθεί σε κάποιο σπίτι και κάτω από κάποιο αμάξι και εκείνος περιμένει. Τον είχα χάσει και μια φορά και μισή ώρα και πάλι καλά ήταν καλοκαίρι και υπήρχαν άνθρωποι στα μπαλκόνια στις πολυκατοικίες και τον έβλεπαν που πηγαίνει και μου φώναζαν που να πάω και εγώ.

Αυτά είναι μερικά από τα προβλήματα που έχω με τον Δία. Αν μπορέσετε να με βοηθήσετε σε κάποιο από αυτά θα σας ήμουν ευγνώμων. Θέλω πάρα πολύ να διορθώσω τον τρόπο που ζω με τον Δία αλλά δεν ξέρω το πως.

Συγγνώμη για όλη αυτή την έκθεση αλλά ήθελα να γίνω όσο πιο αναλυτική μπορούσα.

Περιμένω με ανυπομονησία τις συμβουλές σας και σας είμαι ευγνώμων εκ των προτέρων μόνο και μόνο που διαβάσατε όλο αυτό που έγραψα.

Μαρίνα & Δία

Απάντηση από τον Εκπαιδευτή σκύλων

Κα Αναγνωστοπούλου,

με ιδιαίτερη προσοχή διάβασα τα γραφόμενά σας και με συγκίνησε η ταλαιπωρία σας με το Δία εδώ και 3 χρόνια. Υπεύθυνος ασφαλώς είναι ο εκπαιδευτής - βασανιστής που ασχολήθηκε μαζί του αλλά και εσείς που εμπιστευθήκατε την τύχη ενός κουταβιού στα χέρια του. Πνίχτη σε μωρό;;;;;;;; Καρφιά;;;;;;;;;; Και αφού δεν καταφέρατε από κοινού κάτι τον αφήσατε κιόλας να του αλλάξει τα φώτα χωρίς το φόβο ότι θα επισκεφτείτε το Δία χωρίς προειδοποίηση να δείτε αν είναι καλά. Κρίμα. Αυτό δεν ήταν εκπαίδευση αλλά βασανισμός.

Όπως και να έχει να δούμε το σήμερα. Η κατάσταση διορθώνεται. Όχι όμως με περιγραφές μέσω αλληλογραφίας γιατί υπάρχει ο σοβαρός κίνδυνος ό,τι σας γράψω να εφαρμοστεί και από άλλους με καταστροφικές συνέπειες. Ζητήστε από τη Δ/νση του περιοδικού να επικοινωνήσετε μαζί μου τηλεφωνικά και χωρίς καμία απολύτως αμοιβή θα προσπαθήσω να σας βοηθήσω. Η μοναδική προϋπόθεση είναι να έχετε υπομονή αφού η διόρθωση συμπεριφοράς του Δία μπορεί να διαρκέσει μέχρι και 3 μήνες.

Για απολύτως τυπικούς λόγους διευκρινίζω στους υπόλοιπους φίλους αναγνώστες ότι η διαδικασία γίνεται κατ΄εξαίρεση ως δείγμα συγνώμης προς την Κα Αναγνωστοπούλου γι' αυτά που τράβηξε ο σκύλος της από "συνάδελφό" μου.